

ны подобрь, отъ колко да ны употреблявашь толко недостойно; знай какъ самъ азъ Телемахъ сынъ мудраго Одиссеа царя острова Итакин; азъ траса отца моего по сички моря; и понеже немогохъ да го найда, не ща да се врата въ отечество мое, ни да избѣгна робство, дигни животъ мой, кога не мога вече да терпа.

Едва изрекохъ тыя рѣчи. сичкій народъ разяренъ провикнасе, требува да уморимъ сына немилостиваго Одиссеа, когго лукавство разори градъ Троаду. О Одиссеевъ сыне! рѣче ми Акестъ, не можа упази да се не проліе твоя кровь заради толку Троадски души кои отецъ твой низверже въ страшныя пропасти Кокитовы. Ты и оный що те руководствува требува да умрете. Въ истое време единъ старецъ отъ народа, предложи царю за да ны пожре на Анхисовый гробъ. Нихная кровь, говореше онъ, ще буде благопріятна на душу онаго Ироя: и самъ ѿ Еніа, кога чуе за єдну такову жертву, ще се возрадова като види колку любишь онаго, когго онъ обыхаше отъ сичко друго помного на земли.

Сичкій народъ похвали той совѣтъ, и не мыслеа друго само да ны сотворатъ жертву. Заведоха ны послѣ на Анхисовый гробъ, гдѣ бѣха пригот, вили два жертвенника, верху кои бѣше священный огонь запаленъ; ножъ, сосъ когго щеха да ны заколятъ, стоеше предъ очи нашія; бѣха ны увѣнчали сосъ цвѣтя, и ни єдно средство не можеше вече да упази нашій животъ; сичко се бѣше свершило заради насъ, тога Менторъ съ тишину поиска да говори царю, кому говори тако:

О Акесте! ако нещестіе младаго Телемаха кой никога не є носилъ оружіе противу Троадцевъ